

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/51/2022
Identifikačné číslo spisu:	8118215047
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8118215047.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Plumber s.r.o., so sídlom Strojnícka 18, 080 06 Prešov, IČO: 48 089 851, právne zastúpený JUDr. Jozef Ond'ak, advokát, so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, proti žalovanému: P. E. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. XX, XXX XX E., právne zastúpený Advokátska kancelária - Ján Buroci, s. r. o., so sídlom Za Šestnástkou 17, 052 01 Spišská Nová Ves, o zaplatenie 8.160 Eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Csp/201/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. mája 2021 sp. zn. 12CoCsp/5/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. mája 2021 sp. zn. 12CoCsp/5/2021 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou súdu dňa 24.10.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 8.160 eur s príslušenstvom z toho titulu, že žalovanému boli zaslané faktúry, ktoré vystavil žalobca za práce, ktoré vykonával na rekonštrukcii rodinného domu na adrese E. X (patriaceho žalovanému), a to: FV201801 - za inštaláciu zdravotníckej vo výške 3.780 eur so splatnosťou do 19.1.2018, FV201802 - za kompletáž zariadení predmetov vo výške 1.380 eur so splatnosťou do 30.1.2018, FV201803 - za inštaláciu zdravotníckej - doúčtovanie prác vo výške 3.000 eur so splatnosťou do 2.2.018, ktoré však žalovaný vrátil späť a uviedol, že ich neuznáva.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) (v poradí druhým) rozsudkom z 10.09.2020 č. k. 16Csp/201/2018-139 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 8.160,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.780,-Eur od 20.01.2018, zo sumy 1.380,-Eur od 31.01.2018 do zaplatenia a zo sumy 3.000,-Eur od 03.02.2018 do zaplatenia a II. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalovaného.

2.1. Po právnej stránke posúdil vec podľa ustanovení § 137, § 149 CSP, § 631, § 633 ods. 1, 2, § 634 ods. 1, § 636 ods. 1, 2, § 644 Obč. zák.

2.2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný celú svoju obranu postavil na nedostatku vlastnej pasívnej vecnej legitímácie, avšak v kontexte vykonaných dôkazov mal za nesporné, že žalovaný

vystupoval vo vzťahu k žalobcovi jednoznačne ako objednávateľ, pričom platby vykonával z pozície právne rôznych subjektov. Odkazujúc na právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení zo dňa 7.5.2020 č. k. 6Co/96/2019 (č. l. 90 a nasl.) sa riadil úvahou, podľa ktorej faktúry, z ktorých odvodzuje svoje finančné pohľadávky žalobca, boli všetky tri vystavené na spoločnosť G. s.r.o., čo však nič nemení na postavení žalovaného ako objednávateľa, hoci tento je fyzickou osobou, pričom všetky predchádzajúce faktúry, ktoré boli fakturované žalovanému, uhradené boli. Konštatoval, že bez ohľadu na fakt, že faktúry boli vystavené na spoločnosť G. s.r.o., je nesporné, že konateľom tejto spoločnosti je práve žalovaný. Z výpovedí svedkov O. Z. a B. Š., ktorí vykonávali práce, že iba žalovaný určoval alebo úkoloval pracovníkov z rôznych odvetví, čo, kedy a kde majú robiť. O vzťahu žalovaného k celkovému dielu - prerábke rodinného domu svedčí aj e-mailová komunikácia žalovaného so spoločnosťou žalobcu. Zdôraznil, že samotné fakturačné postupy nemožno pripísať na ťarchu žalobcu, keďže žalovaný v právnych vzťahoch vystupuje ako tzv. dvojsooba, t. j. ako právnická osoba G., s.r.o. a fyzická osoba P. E. O. a nebolo sporným, že záloha pri potvrdení objednávky bola vyplatená žalovaným. Poukázal tiež na skutočnosť, že rodinný dom, ktorý bol rekonštruovaný, obýva žalovaný s rodinou, pričom právnická osoba, ktorej je žalovaný konateľom (G. s.r.o.), nemá preukázateľný právny vzťah k predmetnému rodinnému domu. K námietke žalovaného vo vzťahu k absencii dohody o cene diela uviedol, že od podania žaloby do druhého v poradí termínu pojednávania, na ktorom bolo meritórne rozhodnuté, uplynuli takmer dva roky, pričom žalovaný nespochybňoval cenu diela, či rozsah prác, preto poukazovanie na absenciu dohody o cene diela sa v tomto štádiu konania javí ako účelové a zo strany žalovaného až hraničiace so špekulatívnosťou.

2.3. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 137, § 149 CSP, § 631, § 633 ods. 1, 2, § 634 ods. 1, § 636 ods. 1, 2, § 644 Obč. zák.; výrok o trovách konania podľa ustanovení § 251, § 252, § 255 ods. 1, 2 CSP.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 13. mája 2021 sp. zn. 12CoCsp/5/2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

3.1. V odôvodnení uviedol, že preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností v merite veci je správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. K odvolacím dôvodom uviedol, že nie sú naplnené. K ďalšej argumentácii žalovaného uviedol, že zachádza do nadbytočných podrobností a nie je spôsobilá už privodiť úspech odvolaniu, a preto nepovažuje reagovať špecifickou odpoveďou.

3.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP argumentujúc tým, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k dvom námietkam formulovaným v odvolaní zo dňa 23.7.2017. Tieto spočívali v otázke pasívnej vecnej legitímácie a otázke ceny diela, nakoľko dohoda o cene diela

nebola ani len tvrdená zo strany žalobcu. Odvolací súd však v napadnutom rozsudku nedal jasnú odpoveď na žiadnu z dvoch podstatných námietok. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je veľmi všeobecné a nedáva žiadne odpovede. Minimálne v časti výšky ceny diela je celé konanie poznačené úplnou ignoráciou potreby vysvetliť, prečo je žalovaný zaviazaný zaplatiť cenu diela vo výške 8160 eur, keď neexistovala žiadna dohoda ohľadom ceny diela. Dokazovanie ohľadom obvyklej ceny diela neprebehlo vôbec, pričom žalobca ani netvrdil, že požadovaná suma zodpovedá obvyklej cene diela. Jedinou časťou rozsudku súdu prvého stupňa k tejto námietke bolo, že „žalovaný až doposiaľ nespochybňoval cenu diela, či rozsah prác“, čo však nie je pravdivé, pretože táto námietka odznela na prvom pojednávaní dňa 11.4.2019 v záverečnej reči. Súčasne uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Mal za to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola doposiaľ riešená otázka: Je faktúra, kontrolný výkaz, skutočnosť o zaplatení DPH alebo deklarácia povinnosti zaplatiť DPH, započítanie záloh na faktúru, alebo len kombinácia týchto vecí, takou skutočnosťou, že vystaviteľ týchto daňových dokladov (dodávateľ, veriteľ) potvrdzuje skutočnú zmluvnú stranu obchodu? Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobca navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá aj jeho dôvodnosť.

7. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj

podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní.

10. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

11. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

14. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatnej otázke, od ktorej záviselo správne rozhodnutie veci.

15. Dovolateľ v odvolaní výslovne vzniesol dve námietky, a to nedostatok svojej pasívnej vecnej legítimácie a námietku týkajúcu sa ceny diela.

15.1. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legítimácii súd prvého stupňa zdôvodnil svoj záver v bodoch 35. až 38.. Tieto dôvody sú logické a vychádzajú z vykonaného dokazovania. Odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožnil a keďže rozhodnutia súdov v základnom konaní tvoria jeden celok, dovolací súd uzatvára, že k tejto námietke dostal žalovaný dostatočnú odpoveď. Dovolací súd je súdom prieskumným, nie skutkovým a pokiaľ v hodnotení dokazovania nezistí závažné pochybenia, samotná polemika dovolateľa so závermi odvolacieho súdu, nie je spôsobilým dovolacím dôvodom.

15.2. Takýto záver však neplatí pre námietku týkajúcu sa ceny diela. Žalovaný namietal, že z rozhodnutia odvolacieho súdu sa nedozvedel, z akého dôvodu bol zaviazaný zaplatiť cenu diela vo výške 8160 eur, keď neexistovala žiadna dohoda ohľadom ceny diela, pričom súd ani neuviedol, či túto sumu považuje za cenu obvyklú a prečo. V tejto súvislosti poukázal na § 634 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého pokiaľ výška ceny diela nie je dojednaná zmluvou alebo ustanovená osobitnými predpismi, treba poskytnúť cenu primeranú. Napriek tejto, pre posúdenie veci rozhodujúcej námietke ju odvolací súd neriešil. V odôvodnení jeho rozhodnutia nie je ani zmienka o tejto otázke. Okresný súd v bodoch 40. a 41. uviedol iba to, že touto otázkou sa zaoberať nebude, pretože spochybňovanie ceny diela v tomto štádiu konania je účelové. Pre rozhodnutie je však táto otázka kľúčová. Žalovaný už vo vyjadrení k žalobe (č. l. 66) poukázal na II. časť žaloby, ktorá vymenúva faktúry, ktoré boli žalobcom vystavené, pričom uviedol, že chýbajú skutkové tvrdenia. Na pojednávaní konanom dňa 11.4.2019 v záverečnej reči uviedol, že spor je o výške súm za vykonané práce, nakoľko neexistovala dohoda o cene. Napriek tomu sa súdy v základnom konaní v odôvodnení rozhodnutí nezaoberali primeranosťou ceny diela, hoci sporné nebolo, že dohoda o cene v zmluve o dielo absentovala. Súd prvej inštancie vo svojom v poradí druhom meritórnom rozhodnutí (vydanom dňa 10.9.2020) považoval túto námietku za účelovú, teda ju neriešil. Odkaz na § 149 CSP je nenáležitý, pretože na pojednávaní konanom dňa 11.4.2019 sa rozoberala otázka ceny, to znamená, že išlo o spornú skutočnosť, pre ktorú platí § 295 CSP. Odvolací súd napriek tomu, že v odvolaní bola vznesená žalovaným výslovne aj námietka týkajúca sa ceny diela, sa ňou nezaoberal vôbec.

16. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vada tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

18. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.